

ISSN 2787-0960

Часопис за дечју књижевност

Детрењак

Број 6 • Бесплатан примерак • Београд, 2025

мала лагуна

ИНСТИТУТ
ЗА ДЕЧЈУ КЊИЖЕВНОСТ

Верослав Гајовић
РАЗГОВЕТНОСТ

Разговетност је
И боје меда,
И боје јутра;
Разговетност је
И оно чујно,
Оно изнутра.

Једрењак

Драги читаоци,

„Једрењак“ наставља своје пустоловине заједно са Малом Лагуном, још брже и још снажније. Хвала свима који су послали своје сјајне прилоге, и хвала спонзору који је помогао издавање овог броја.

Кад у неког верујете, дајете му ветар у леђа – наш „Једрењак“ плови и овог пута захваљујући банци **Banca Intesa**.

ЈЕДРЕЊАК • Часопис Института за дечју књижевност • Бесплатан примерак
• Пролеће 2025, Београд • Број 6 • Уредник Зоран Пеневски • Институт за дечју књижевност, Краља Милана 4, 11000 Београд, institutdk@yahoo.com

МАЛА ЛАГУНА • malalaguna.rs

мала лагуна

Владимир Панајотовић

ЈЕДРЕЊАК У МАГЛИ

Једрењак је лутао кроз непозната мора.
О његовом страху нема ни говора.

Опасале су му поглед густе маглуштине.
– Да ли је ово сан? Нек ме неко уштине!

Пришуњала се на прстима, па лаганим скоком.
Не види се више ни прст пред оком.

Овде би Посејдон свој трозубац изгубио,
сваки се морнар у сирену слепо заљубио.

Северњача се не види, мапе не вреде.
Кроз маглу идемо посред среде!

Ако морска неман дође, зажмури и прођи је.
То је прави знак да смо на путу до Недођије.

написала и нацртала
Зорана Поповић

ЦВЕТНО НЕБО

- Нацртај ми нешто!
- Шта?
- Један... Један брод.
- Какав брод?
- Мали.
- Ево. Бродић, једрењак. Љулушка се на плавом мору.
- Уф...
- Нешто не ваља?
- Мислим да му је досадно. Плаво море, плаво небо... Да, сигурно му је досадно. Нешто му фали...
- Можемо да променимо небо.
- Може. У цветно! Као моја хаљина. Нек буде цветно небо!
- Нека буде. Ево.
- Одлично. А море... Да улепшамо и море. Можеш да га поспеш мрвицама?
- Могу.
- Тако је боље. Него... Да није тај твој једрењак некако усамљен?
- Ако је усамљен, додаћу јато риба да се око њега јуре и праћакају.
- Е, то је забавно! Нека буду златне! Можда му испуне једну малу жељу...
- Ево. А овде, види, чекаће га једна хоботница.
- Зашто хоботница?
- Да га голица по стомаку!
- Хи-хи-хи!
- Још нешто?
- Само још једно... Нацртај и један велики једрењак, молим те.
- Зашто, шта ће нам сад велики?
- Како шта ће? Да ухвати за руку малог и одведе га на сладолед!
- На сладолед, је ли?
- Три кугле! Са мрвицама! Може?
- Може. Дижи једра!

Александар Коцић
**КО ЋЕ КОГА
ПРЕКО РОГА**

Роговима у спирали
антилопа свуд се хвали.
Мисли: лепша је од краве
што рогове има праве.

С јеленове стручне стране
најлепши су као гране.
Њему нарав није лења,
па их сваке зиме мења.

Ован има поглед други:
увио је свој рог дуги.
Увио је, па се чика!
Мисли: лепши је од бика.

Рогови су као шишка
доводе до заљубишка!
Јасно вам је да због тога
многи држе до свог рога.

Носорог у гадном сосу
рогић му је баш на носу.
Осећа се мење вредан
јер он има само један.

Јуче док сам пио кафу,
гледао сам у жирафу.
Мучила ме иста тема:
да л' рог има или нема?

Видео сам чак и пужа
да рогове своје пружа.
Ал' се мучим око тога
какве има Бабарога?

Војин Васовић

ЗАЉУБЉИВАЊЕ

Тодор се лагано, с леђа пришуњао свом најбољем пријатељу.

- Здраво, Змиле.

Змиле унезверено изрогачи очи и уложи огромну снагу да се не помери с места и обмота свом другу око врата.

- Шта то радиш? - просикта змијац.

- Молим? - правио се невин Тодор.

- Камуфлиран сам! Изигравам грану већ два сата, а ти тек тако приђеш и почнеш да разговараш са мном.

- Какву грану?

- Суву! Букову! - иронично добаци Змиле.

- Разумем, да... Је л' можеш да ми помогнеш око нечега?

- Не могу, радим нешто - и даље је шапутао Змиле.

- Изиграваш грану?

- Ловим, Тодоре, ловим.

Тодор га сумњичаво одмери од главе до репа.

- Зар змије не лове ноћу?

- Нисам нешто спавао данас па не знам да л' ћу издржати да останем будан.

- Ахам. Ништа онда - Тодор неповерљиво погледа у Змилета, али му ништа више не приговори. Стајали су обојица тако непомично да су околне птичице већ кренуле да слећу на Тодоров оклоп.

- Је л' можеш да се склониш одатле? - прасну Змиле.

Тодор мирно поче да грицка један лист.

- Престани да ми једеш камуфлажу!

- Ју, види грана која говори! - изненађено ће Тодор.

- Ха-ха, Тодоре. Ха-ха - кроз зубе процеди Змиле.

- Хајде, Змиле, не измишљај. Требаш ми.

- И ти мени требаш: да се склониш! - фркну Змиле, а Тодор га значајно погледа као да му изјављује посебну тајну универзума.

- Заљубио сам се.

Змиле се прену и коначно искрену главу ка Тодору. Овакву изјаву до сада није чуо.

- Опа! Слушам. Претворио сам се у дрво!

- У једну лептирицу.

- Тодоре, не бих да ти куцкам у оклоп, али ти си корњача.

- Да, па? Корњаче се не заљубљују, шта?

- У лептирове?

- У било кога! Могу да се заљубим и у пужа ако хоћу! - љутито се бранио Тодор.

- То би ми искрено било мање чудно, пужеви бар не лете - Змиле се насмејао мислећи да ће и Тодору ово бити духовито, али је наишао само на хладан поглед.

- Какав си ти песимиста! - увређено му рече Тодор.

- И шта ти је план? - покушао је Змиле да умири ситуацију.

- Да научим да летим - рече Тодор поносно.

Змиле прасну у смех. Толико се засмејао да је затресао целу крошњу гране на којој се камуфлирао. На крају се и закашљао.

- Зар ви змије нисте потомци змајева? - боцну Тодор.

Змиле се опет накашља, али некако озбиљно.

- Наравно, него како! Ја бих можда и могао да прелетим с дрвета на дрво, али ти ниси потомак... летећих корњача!

- Хоћеш да ми помогнеш или нећеш?

На тренутак се обојица ућуташе. Уздишући помирено, Змиле најзад упита:

- На шта си мислио?

Тодор узбуђено поскочи, једва је чекао ово питање.

- Мислио сам да ми будеш нека врста приручне лијане. Аааааааааа... - заурла Тодор као човек-мајмун.

- Не долази у обзир!

- Добро. Рећи ћу онда Змаји да си се претварао да си грана да не би провалила да је шпијунираш.

Змиле се ућута, сатеран у угао, иако грана на којој се крио и није имала неки угао.

- Ловио сам - рече неуверљиво.

- Наравно - прихвати игру Тодор, а Змиле се узјогуни.

- Ти би да летиш, м?

- Кад пролетим поред ње, мислиш да ће да ме примети? - Тодору се опет вратио елан.

- Као летећу корњачу врло кратког домета, сумњам. Али кад се разбијеш као шишарка, сигуран сам да ће те чути. Још ако будеш довољно гласно цијукао од повреда, можда приђе и да те понегује.

- Звучи као план - затрупка Тодор.

- Ти стварно хоћеш да те зањишем и бацим пред њу?

- Не, него ћу да се прерушим у грану и чекам да ми слети на око.

- Па кад тако кажеш, то са граном можда и није најбоља идеја...

Змиле тако брзо склизну са дрвета као да му та слика никад није ни пристајала.

Њих двојица кренуше даље низ пут.

- А хоћеш ти мене после да заврљачиш пред Змају? Па да се правим да сам пао... из канџи копца!

Тодор се засмеја. Није био сигуран чија је идеја звучала суманутије.

- Змиле, данас падамо високо, па куд пукло да пукло! Можда се деси и да полетимо!

- Кад смо већ пали с гране! - засмејаше се јако обојица, суздржавајући тако у себи страх од пада који их можда чека.

Радмила Шехић

ОТИСАК

Магласте мрље
даха на стаклу.

Сивкасто блеска
јесењи дан.

Један прстић
нацрта срце,
уз то отисну
пупасти длан.

Драган Митић
А РЕКА ТЕЧЕ

да ли знамо шта осећа река
кад крене
тамо далеко
из скритог извора
а чека је земља далека
или гора нека
што је литицама стиска
да тече довека
и тако све до неког мора

а река тече ли тече
увек нова и нова
доноси увек другу воду
преливену из снова
у стварност између обала
и понекад увече
златна зрна остави
за неког на обали
коме никад не нестане воље
да тражи боље и боље

Наталија Трнавац

ПЕСНИЧКО БУЂЕЊЕ

Могу ли вас песмом пробудити,
може ли песма да растера сан?
Знам, поспани бете се чудити,
питати: Зар већ сада почиње дан?

У њу ћу убацити и једног петла,
нађох га, усамљен, обилази град.
Са петлом се лепо римује метла,
но чишћење није тема нам сад.

Тај господин петлао, тачан је врло,
тестирала сам га, детаљно скроз.
У седам сати прочисти грло,
кукурикне гласно, па седне на воз.

Зашто на воз, не знам ни сама,
(рима захтеваше баш такав склад).
Када пред сунцем утекне тама,
може и певац да напусти град.

Ал' ако певац не буде доста,
имам за вас још једног госта
тачније рећи, то је аждаја --
из угла неког личи на змаја.

Аждаја ова ватру не бљује,
не једе децу, не краде благо,
ал' она зато лепо рецитије --
да вас буди тако, биће јој драго.

Ако не желите аждају моју,
чекајте само, имам још штошта:
флауту, тромбон, оркестар цео!
Пробајмо тако -- ништа не кошта.

Шерпе и ланце такође имам,
да лупам уџем, све да се тресе,
ал' кад вас пробудим, питање спремам:
Куд оду снови кад јутра се десес?

Да ли се сакрију под јастук меки
па тамо чекају свршетак дана?
Ил' се увуку под капут неки,
целога дана иду са вама?

А можда, питам се, размишљам, ето,
снови се распрше чим јутро сване?
Ил' ако зима је, чекају лето,
и неке ведрије, топлије дане?

Где год да оду, верујем тако,
снови су важни, без њих се не сме.
А кад порастеш, ето, тек тако,
од снова тада пишу се песме.

мала лагуна
www.malalaguna.rs

СЛАВУЈ И ПАУН

Лепог пролећног дана дивно је певао славуј. Остале птице, неке из зависти, неке због незнања, нису се обазирале на њега. Само се паун заустави и поче да га слуша и гледа.

Опази то славуј, престаде да пева и поче да га одмерава.

– Зашто не певаш? – упита паун. – Што ме тако гледаш?

– Што те не бих гледао – одговори славуј – кад си тако леп и красан. А зашто ти стојиш и гледаш мене?

– Како не бих стајао кад тако слатко певаш!

Од тог времена до данас паун и славуј су велики пријатељи.

ПОУКА

*Ко љознаје и воли љубав и доброћу, он
ничему добром у природи не може завидећи.*

*Срце које љокреће љубав радује се и весели
їледајући добро, вредно, љубазно и
їросвећено међу људима.*

из књиге *Најлепше Доситејеве басне*
приредила Гордана Малетић
илустровала Марица Кицушић

ШЕХЕРЕЗАДИН БРОЈ

Сећате се приче о везировој кћерци Шехерезади која је, да би спасла живот од окрутног владара Шахријарха, причала му приче 1001 ноћ? Да није Шехерезаде, овај број би за већину био обичан број. Али овај број и лепа аритметичка својства: једнак је производу три узастопна проста броја, тј. $1001 = 7 \times 11 \times 13$.

Ако се помножи троцифреним бројем, добија се резултат који се састоји из два пута написаног троцифреног броја, на пример:
 $456 \times 1001 = 456.456$.

Ова својства можете да искористите при погађању броја и задивите своје другове. Замолите неког свог друга или другарицу да напишу, а да ви то не видите, било који троцифрен број. Нека потом том броју допишу удесно исти тај број; добиће шестоцифрен број. Нека сада онај ко је записао број подели тај број са 7. Нека тај резултат сада неко други подели са 11, а тај резултат, неко трећи са 13. Наравно, ви не знате добијене резултате. Сада саопштавате оном ко је замислио број да је број који је добио трећи учесник управо број који је он замислио.

Урнебесна математика
Мирко Дејић и Зоран Пеневски
илустровао Душан Павлић

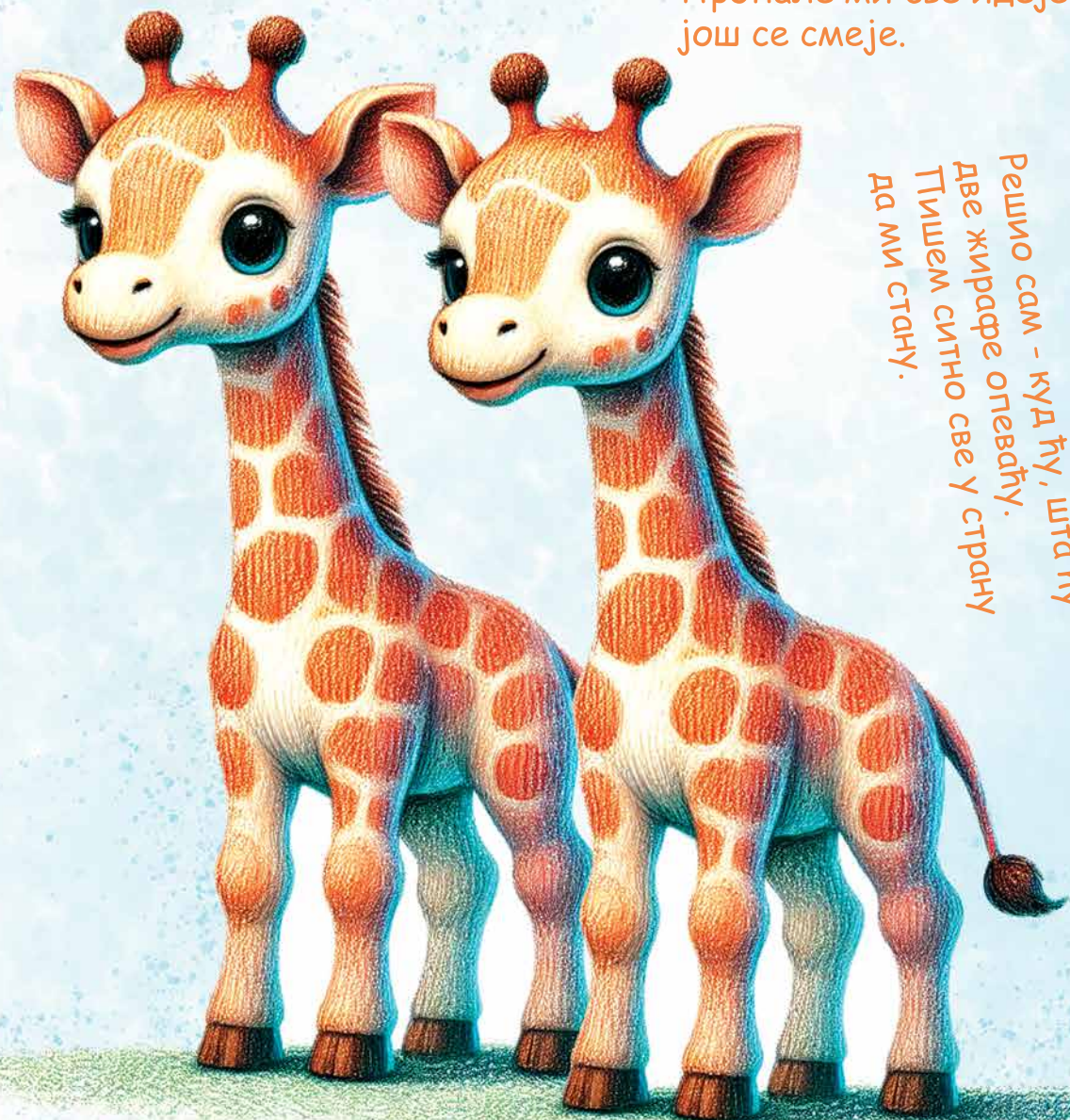
Марија Љ. Ранђеловић
ДВЕ ЖИРАФЕ

Молио сам географе
да ми нађу две жирафе,
ал' рекоше ово данас:
- Није за нас.

Писао сам писмо Тари
да одемо на сафари,
али ни с њом немам среће,
каже - неће.

Пришао сам тихо баби
јер су баби живци слаби.
Пропале ми све идеје,
још се смеје.

Решио сам - куда ћу, шта ћу -
две жирафе опеваћу.
Пишем ситно све у страну
да ми стану.

Татјана Миливојчевић

ПОНИ БИЦИКЛ

- Куц, куц, ходи, куцо!

Мила ваби пса комадом хлеба. Пас је на ланцу. Мила стоји надомак круга који је пас утабао трчкарајући. Милу одјутрос чува мамина и татина пријатељица, мама њене другарице из разреда Биље. За који минут треба да крену у школу, чим Биљина мама спреми доручак.

„Баш је лепа ова куца“, помисли Мила. „Мало ћу га зачикавати овим комадом хлеба да видим колико високо може скочити.“

- Хоп, хоп! Тако! Браво!

Мила закорачи унутар круга. Двориштем се проломи урлик обојен болом и страхом.

- Молим вас, само брзо дођите. Пас није вакцинисан. А муж се аутом одвезао до града, нема је ко одвести код лекара - Биљина мама спушта слушалицу.

- Не брини, Мила, тата ће брзо доћи.

Тата се створи брзином светлости. Забринуте фаце и смркнутих обрва баци поглед на угриз на Милиној ноzi, а затим је снажно приви у загрљај. Ћути. Никад није рекао колико воли Милу и брата, али зато његова дела говоре језиком љубави.

Крв је стала. Нема потребе притискати рану јер би Милу то још више болело, процени отац. Сада што пре треба до лекара. Нажалост, једино превозно средство које отац има је наранџасти пони бицикл. Биљина мама на корпу стави јастуче да Мили буде удобно, и тата и Мила се одвезоше праћени забринутим погледима Биљине маме, док се Биља престрашеног лица привија уз мајчину ногу.

- Не могу вам помоћи, кажем. Узалуд сте љути. Докторка је данас у другом селу. Идите тамо – званични тон медицинске сестре иза шалтера деловао је попут шамара.

- Али то је најмање шест километара далеко!

- Жао ми је. Не могу вам помоћи – затвори шалтер оцу испред носа.

Мила виде да отац стеже и вилице и песнице.

- Можеш ли да издржиш? – пита Милу.

- Могу, тата, не брини. Само ти вози.

Мила чврсто држи руке око татиног струка и осећа гibaње његовог тела док махнито окреће педале. Додир је топао и она наслања главу на његова леђа. Мирише на пшеницу. Помисли да су та леђа баш као и њиве пуне зреле пшенице крај којих пролазе, топла и широка, и њу, Милу, и хране и греју.

Нога је боли. Сваки каменчић и удубљење на путу изазива још јачи бол, али ћути. Неће да тата брине, и сваки пут кад је он пита: - Да ли те боли?, она одговара: - Не, тата.

* * *

Мила воли пони бицикл. Он није попут других, велик и брз, али кад она на њега седне, цео свет јој је као на длану, а она, Мила, креће у његово освајање и ништа за њу тада није немогуће. Као ни то да после четрдесет година она вози татин бицикл. И поново осећа оца као ветар који јој дува у леђа и чује његове речи:

- Мила, ти си веома јака девојчица! Поносим се тобом!

И ја се поносим тобом тата, ма где био.

Јовица Тишма

ПЕСМА О ГЛАДНОМ ЧВОРКУ

Јутрос један гладни чворак

У виноград долетео,

Угледао слатко грожђе

И одмах се залетео!

Па је јео, јео, јео,

И још јео, јео, јео

Док се није скроз прејео

И постао баш дебео!

Кад је хтео да полети

Било му је куку-јао!

Крилима је замахнуо

И – ОП! ТРАС! – на земљу пао!

Марија Кандић
**КАКО ЈЕ МИДА
СПАСИЛА ПЕПЕЉУГУ**

Мида још увек није знала да чита кад јој је мама поклонила књигу бајки. Мида још увек није знала ни да буде стрпљива кад јој је мама, покривајући крпом тесто за крофне, рекла: „Само мама да опере руке па ћемо читати бајке.“ Мама је кренула ка купатилу, а Мидини вешти прстићи већ су извукли из вангле комадић теста за пробу. Хитро је отрчала до полице с књигама и пропела се на врхове прстију да дохвати књигу са бајкама. Књига уз тресак паде на под. Таман кад је вук отворио чељусти да прогута баку, снажни тресак га избаци из приче и он упаде у Пепељугину собу. Вуку, старом покварењаку, није дуго требало да се снађе: „Кад већ нисам прогутао баку, није лош залогај ни ова Пепељуга.“ Мида испружи умазани прстић да упозори Пепељугу кад се комадић теста одвоји од прста и паде тик испред Пепељугиних стопала. Пепељуга закорачи у влажно тесто и проклиза тако да се није могла зауставити наредних двадесет страна. Док је вук по други пут шкљоцнуо празним чељустима, Мида га притисну следећом страницом и настави брзо да листа не би ли сустигла Пепељугу. Пронашла ју је у вештичиној кући од слаткиша. Вештица је већ положила ватру да скува Пепељугу. Мида брзо поцепа страницу са које је почела да кипи врела вода.

„Ух! Спасила сам Пепељугу од вештице, али како да је вратим у њену бајку? Знам! Треснућу поново књигу о под!“ Понадала се да је Пепељуга одскочила у своју бајку, али ју је затекла како пије чај са Трновом Ружицом. Те девојке баш умеју да дангубе док им судбине висе о концу! Мида се досети: „Пронаћи ћу добру вилу!“ Вила је нервозно тапкала ногом због Пепељугиног кашњења док јој је Мида у даху све испичала. „Не брини“, рече вила и замахну штапићем. Вук и Пепељуга су се у трену вратили у своје бајке.

Само је остала поцепана страница. Мида зачу мамине кораке. Шта је – ту је, мора се суочити с мамином грдњом. Нема шансе да мама разуме шта се догодило. Мида нема чаробни штапић, али има чаробни осмех. Мама ће бити зачарана.

Оливер Јанковић

Прича о Малом сну

Те вечери сам легао врло касно и надао сам се да ћу брзо заспати. Међутим, окретао сам се лево-десно по кревету. Што сам дуже лежао, био сам све мање поспан. Одједном зачух неки шапат и запитах се да ли то сањам или га стварно чујем.

– Извини, да ли хоћеш да ме ноћас сањаш?
– Ко си ти? – упитах зачуђено јер нисам никога видео ко би изговорио те речи.
– Ја сам Мали сан. Такорећи, санчић. Велики и дугачки снови одлазе код других спавача и они их радо сањају. Ја тек вежбавам да будем прави сан.
– Како то да не могу да те видим? – упитах.
– Јер сам невидљив као и сви снови.
– Како изгледаш? Каквог си облика?
– Не знам – одговори Мали сан. – Никад нисам видео себе.
– Па добро. Ако одлучим да те сањам ноћас, шта ће се дешавати?
– Сањаћеш нешто лепо и то ће кратко трајати. Ја нисам дуг и тежак као одрасли, велики снови.

Док смо тако причали, усних како пада крупан снег, а ја се санкам у парку. Санкао сам се по снегу санкама које је направио мој отац од неколико дасака и металне траке коју је закуцао за доњи део санки. Деца су те зиме имала много лепше санке од мојих, али ове су биле направљене баш за мене.

Управо хтедох да се вратим кући и захвалим оцу што је уложио време, труд и љубав да ми направи ове санке кад се сан прекиде.

– Где си, Мали сну? – упитах га с неверицом.
– Па рекао сам ти да ћеш сањати нешто лепо и да ће трајати кратко – зачух глас Малог сна који се губио у даљини.

Остатак ноћи сам провео стојећи крај прозора и гледајући како напољу пада снег.

Присећао сам се свих оних лепих грудвања, Снешка Белића, тврђава од снега, кућица од снега, румених образа и промрзлих ногу које су биле нераздвојни пратилац тих давних зима. У мислима сам захваљивао Малом сну који ме је подсетио на неке срећне моменте детињства који се могу вратити само у сновима.

НЕСИГУРНА ЗЕБРА

Одувек завидех коњима
због необичне лепоте,
због хитрине и поноса,
њихове чистоте.
„И ми зебре нисмо лоше“,
говорила ми је мама.
„Лепоту у себи мораћеш
некако да пронађеш сама.“
И ја сам је тражила
у својим пругама, пре свега,
у смеђој њушкици
и шареној гриви,
дугим трепавицама.
Најзад сазнадох да сам коњ.
Како сам била слепа!
Ако сам члан те породице,
јасно је да сам лепа!

написала и илустровала
Јована Јовановић

КАКО ЈЕ ЦАРИЋ УПОЗНАО СЕБЕ

Некада давно, у једној далекој земљи у близини мора бјеше један велики маслињак. Тамнозелено лишће, пузавице и рузмарин обавијали су простране ливаде међу којима су спавале старе чворновате маслине. Изнад се могло видјети само плаветнило неба и прегршт звијезда у ведрим зимским ноћима. Овдје живјеше једна птичица. Зваше се Царић.

Мајушна а радознала. Ништа јој овдје не бјеше непознато, ни жбун ни грм. Свака печурка била јој је кишобран, сваки лист, пехар освјежавајућег нектара ил' росе. Свака маслина пространа кућа, а сваки њен завијутак дневна соба. Живјаше тако весело и безбрижно другујући са корњачама и покојим шумским јежом, који би се са зиме угнијездио у подножју маслина.

Једне вечери док је Царић посматрао звјездано небо, примијети неку необичну свјетлост, јачу и сјајнију него што је икада видио. То му оста на уму наредних дана те се поче распитивати. Старе маслине почеше тумачити појаву ове необичне свјетлости.

Прва рече да би то могао бити лош предзнак, опомен да ће доћи до олуја и великих промјена. Друга маслина рече да је то Свјетлан, највећа звијезда која сваких седам година дође да обиђе своје сестрице звијездице. Трећа маслина, она најстарија, смежуране коже препуне бора, рече да је то звоник катедрале у оближњим брдима чији се одбљесак види понекад кад је мјесец округао.

„Шта је то звоник?“, питао се Царић. „Какви су то свјетови непознати, зар није ова ливада мој дом и све што на свијету постоји?“

Ово сазнање истовремено га уплаши и развесели.

„Ја желим видјети свијет и све што у њему постоји. Али како?“, запита се Царић. „Овдје нема бродова ни барки, а цесте се не назиру.“

Неко му рече да око звоника живе зле свраке и вране, а пут је препун змајева сјајне крљушти, оштрих зуба и канџи што бљују ватру. И тако Царић одустаде од свог наума.

Али наредне вечери та свјетлост постаде све јача и он опет поче смишљати свој план. Корњача се понуди да га повезе на оклопу, али тек кад прође зима и пут ће дуго трајати.

Посматрао је лишће које је отпадало и покуша да стане на један лист, али он пуче под његовом тежином.

У томе је Царић постајао све тужнији и тужнији схвативши да нема начина да обиђе свијет и оствари снове.

Једнога дана док је дријемао у наручју старе маслине и сањао о далеким свјетовима, у сну му дође црвени орао и упита га:
„А зашто не полетиш?“

Виолета Јовић

СВЕ И ДА ИМАМ ПРАЋКУ ОД ЗЛАТА

Време је зрења и сакупљања
у амбаре и разне оставе
плодова труда, рада и знања.

И веверице залихе праве

од ораха и зрелих лешника,
обиља жира с храстових грана.

Зима је дуга, а глад велика
ако се не обезбеди храна.

Сунце се смеши, али зубато,
ускоро ће и ветрови хладни
одувати са дрвећа злато.
Зиме су лепе кад нисмо гладни!

То знају птице, зато одлазе
у потрази за храном и сунцем,
а за то време на гране пазе
сићушна бића с великим срцем.

Две заљубљене веверичице
на грани испред свога складишта
од јутрос греју лице о лице
и више важно није им ништа.

Чак и да имам праћку од злата
из које сваку мету погаћам
докле год тачка вида дохвати,
ја немам срца да љубав гаћам.

Микица Илић

МАЛЕ ПРИЧЕ О ВЕЛИКИМ ДЕЧАЦИМА

НАДИМЦИ

Дечаци су били неваљали, и тата им је због тога дао надимке. Млађег је прозвао Злика, а старијем је наденуо име Лошко.

Након неког времена Злика је негодовао:

– Али, тата, ако ме и даље будеш звао Злика, заборавићеш моје право име!

БРАТ

– Лошко, да ли волиш млађег брата Злику?

– Не!

– Зашто?

– Шта ће ми!?

– А што ти смета?

– Да њега нема, све чоколаде бих појео сам – Лошко се смешка.

И тата се смешка:

– Хоћемо ли да дамо „батисту“ некој породици да га усвоје?

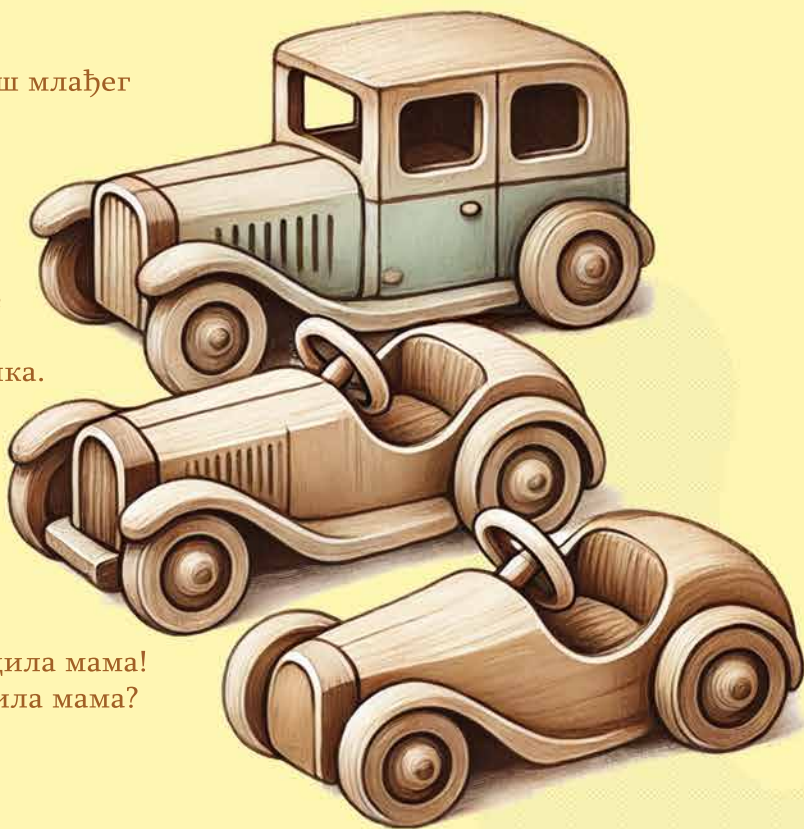
– Не!!!

– Зашто?

– Зато што га је родила мама!

– А зашто га је родила мама?

– Па, да га имам!

ПОНОС

Тата пита Лошка:

– Волиш ли свог малог „батисту“?

Лошко неће да призна:

– Не волим га! Ружан је!

– Али зашто си онда плакао када је Злика сломио руку?

Лошко се мршти:

– А зашто си ти плакао кад сам ја био у болници?

Тата се прави да није чуо питање.

Тако разговарају „одрасли“ мушкарци.

РВАЊЕ

Лошко и Злика су са татом у апотеци. Пошто се стално туку, као права браћа, тата им је запретио:

– Стојте ту док ја купим лекове! И да се нисте померили с места!

Тата стаје у дугачки ред и крајичком ока мотри на Лошка и Злику.

Они се рву у месту да не би дангубили док чекају тату. А нису се померили с места...

БАТИНЕ

Мама грди Лошка и Злику јер је нису послушали. Тата се смеје и гласно скандира:

– Добили сте батине!!! Добили сте батине!!!

Лошко и Злика су бесни. Никада нису добили батине, али их тата свеједно нервира. Зато му се кревеље:

– И ти си кад си био мали!!! И ти си кад си био мали!!!

– Ја никада нисам био мали – тата је смртно озбиљан.

Лошко и Злика су у недоумици. Ћуте и размишљају да ли је тата некад био мали. Питаће бабу кад следећи пут буду ишли на село.

ЈАКНА

Лошко гледа кроз прозор:

– Данас пада снег. Драгана сигурно неће доћи у школу.

Мама се чуди:

– Зашто неће доћи?

– Зато што јој је хладно без јакне.

Непријатна тишина. Мама дрхти брада. Тата скрива поглед. Ипак, поносни су јер осећају да је семе које су посејали дало зреле плодове.

Сутрадан су маме скупиле новац и купиле једну дечју јакну.

Стид је остао да лебди међу одраслима.

Татјана Ђурић

БАКИН МОБ

Купили смо баби
нови телефон.
Не, то није справа,
већ - господин ОН!

Откако јој очи
падоше на ЊЕГА,
сви се наслушасмо
свачега и свега!

Од старог је болели
и глава и зуб -
није отварао
Фејсбук и Јутјуб.

Сад ручкови црни
и погужван веш...
Док мобилни листа,
зуцнути не смеш!

Ех, што јој показах
и свашта и нешто,
све је запамтила
и користи вешто.

Сада скупо плаћам
(никако за џабе!)
ситне знаке пажње
од рођене бабе!

Бојана Ступар
ПУСТИ ЈЕ,
МАЛА ЈЕ

Моја млађа сестра
стално паметује.
Кад јој нешто кажем,
као да не чује.

Дурењем и дреком
сваку игру квари.
„Пусти је, мала је!“
Смета ми, у ствари.

Не знам коме могу
ван куће да се жалим
јер и ја себе сматрам
исто тако малим.

Постоји ли уред
за несташне клинце
ил' морам да губим
ове танке живце?

Кажу са растом се
и ћуд дечја мења,
ал' одакле мени
толико стрпљења?

Жељко Желе Јовановић ПИТАЊА ЗБОГ КОЈИХ СЕ НЕ САЊА

Читаву ноћ питања ме море
и због тога се по кревету
преврћем до зоре.

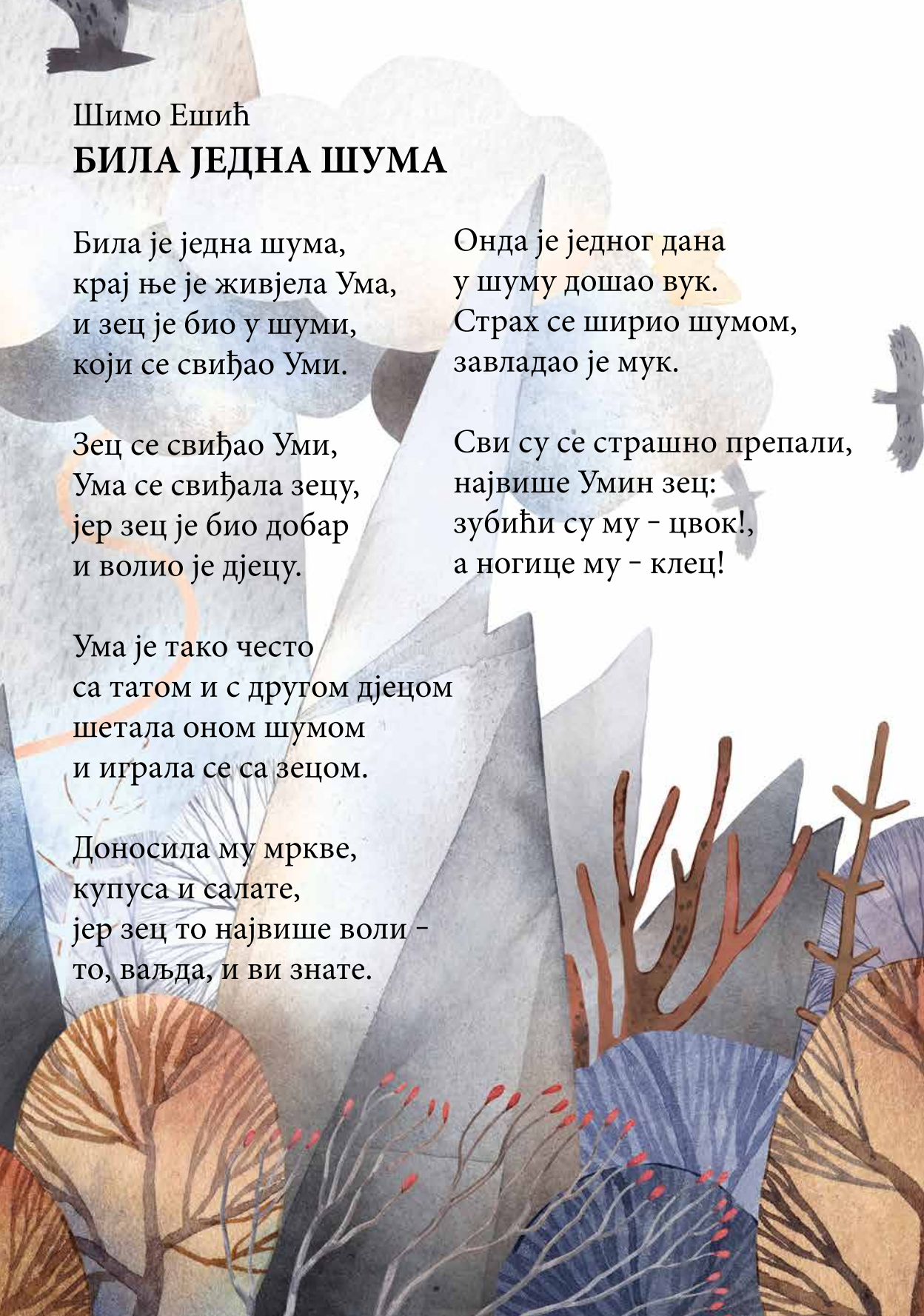
Ако већ хрчак хрче
а цврчак цврчи,
зашто се зец не зове „трчко“
кад већ стално трчи?

Ако смрдибуба смрдуцка
а лењивац је лењ и за посао не хаје,
зашто се пас онда не зове „лајко“
кад већ стално лаје?

Ако носорог већ носи рог
и мисли да је с њим јако леп,
зашто се веверица не зове „репонос“
кад већ носи онај грациозни реп?

Питања су многа која мене ноћас муче.
Да ли исти проблем има и сова
која по сву ноћ хуче?

Шимо Ешић

БИЛА ЈЕДНА ШУМА

Била је једна шума,
крај ње је живјела Ума,
и зец је био у шуми,
који се свиђао Уми.

Зец се свиђао Уми,
Ума се свиђала зецу,
јер зец је био добар
и волио је дјецу.

Ума је тако често
са татом и с другом дјецом
шетала оном шумом
и играла се са зецом.

Доносила му мркве,
купуса и салате,
јер зец то највише воли –
то, ваљда, и ви знате.

Онда је једног дана
у шуму дошао вук.
Страх се ширио шумом,
завладао је мук.

Сви су се страшно препали,
највише Умин зец:
зубићи су му – цвок!,
а ногице му – клец!

Уши су му задрхтале,
срце му сишло у пете,
али, на срећу, ту је
Ума – паметно дијете.

Она је дошла у шуму,
узела зеца у крило,
стала храбро пред вука
и рекла: – Срам те било!

Плашиш нејаке, слабе,
то није обичај лијеп!
Хајде, бриши из шуме
и вуци тај свој реп!

И рекла му је свашта,
још се и данас пуши:
– Неваљао си, злочест,
треба ти извући уши!

Вук је подвио репину
и, да бих причу скратио,
побјегао је нетрагом,
више се није вратио.

А Ума, зец и шума –
све је исто кô прије:
живјели су дуго и сретно...
Ако друкчије није.

Давид Симоновић

КАКО ПРОФЕСОРИ РАСКИДАЈУ?!

Ликовњакиња математичару:

Признају да се наше
баш не уклапају нијансе.
Да ми останемо у вези,
стварно нема шансе.

Математичар ликовњакињи:

Волео сам те апсолутно,
скоро као ученичке награде,
али од сада па до бескраја
међу нама постоје заграде.

Географичар историчарки:

Неукротива леденоводо,
за крај си сама крива,
топла делта мога срца
у ново море се улива.

Историчарка географичару:

Изгубих љубавну битку
то историја свима јавља
али ти бићеш мој поново,
јер историја се понавља.

Српкиња биолоџичару:
 Душица моја болно јеца,
 на свих седам падежа кука:
 раскидам због страшних
 граматичких несташлука.

Биолоџичар српкињи:
 Дарвин одавно доказа
 еволуције законе чврсте
 да су српкиња и биолог
 различите школске врсте.

Хемичарка психолоџу:
 За тебе ја имам само
 једну наставну тему:
 ти више не припадаш
 мом периодном систему.

Психолоџ чишћоцима:
 Психолог сам одавно,
 рекао бих трећину века,
 али за љубавне раскиде
 ни психологија нема лека.

Popust
DO 20%
UZ BANCA INTESA
PLATNE KARTICE

 BANCA INTESA
Intesa Sanpaolo Group

20 GODINA
KORAK ISPRID VREMENA

Saznajte više na www.bancaintesa.rs

Ovo obaveštenje je informativnog karaktera i kreirano je u promotivne svrhe.

**BRINEMO O SVEMU
ŠTO VAM ZNAČI**

Слађана Миленковић
МИКИ И КЕБЕ

Патуљак Мики радознало је вирио кроз прозор кућице на самој ивици шуме. Дека, у чијој кућици је живео испод клупе, причао је својим унуцима како има необичних животиња и птица у Африци, и Мики се питао да ли су и патуљци другачији. Решио је да оде тамо да их види, а у томе му је помогао његов стари друг. Однео га је далеко, све до обале реке Конго.

С једног високог дрвета осматрао је најдубљу реку на свету. Правила је речна острва кроз густу тропску шуму и нестајала у даљини. Скочио је на друго дрво и тако све низводно, приближавајући се некаквом гласном шуштању. Угледао је величанствен водопад: капљице су лебделе у ваздуху стварајући дугу. Замурио је и замислио жељу да упозна афричког земљака. Отворио је очи, и пред њим је стајао патуљак необичних боја: горњи део тела био му је ружичаст, руке зелене и смеђе, врат жут, имао је црну пругу преко очију, а доњи део тела му је био плав.

„Здраво!“, рече шарени патуљак. „Зовем се Кебе, што значи радост. Ти си у Конгу. А одакле си?“

Кад се упознао с путником из Србије, повео га је да види његову кућу у тропској шуми. Угледао је малу овалну кућу од палиминих грана и лишћа, потпуно уклопљену у прашумско окружење.

„То је моја кућа и зове се маке, а прекопута, на другој обали Конга зову је види“, објаснио му је Кебе.

Кућа је била мала, али је одисала топлином, штитила је од кише која је почињала да пада и од разних предатора. Домаћин је испричао свом госту да је њима веома битно да кућу могу брзо да саграде, али исто тако и да је брзо демонтирају и преселе на ново место кад понестане хране.

Кебе је позвао птицу упадљивих боја, ружичасту пчеларицу. Имала је ружичасту главу и врат, а остале боје су јој биле исте као код Кебеа.

Замолио ју је да однесе на крилима Микија до обале Конга, да ухвати ветар и врати се назад. Мики је позвао Кебеа да му узврати посету, да дође у Србију и види како изгледају наше куће.

Растали су се поред реке Конго, другој по дужини на том континенту, где су се и упознали, уз обећање да ће наставити да се посећују.

Верица Жугић

У ШУМИ

Шума је дала оглас за учитеља. Деца су се отела контроли, био је закључак после састанка – не уче, не слушају, раде по свом...

Први се на оглас јавио медвед. Сматрао је да је он идеалан кандидат – њега се сви плаше и сви ће га слушати.

На првом часу нико се није појавио – деца побегла из школе. Меда се увредио и дао оставку.

За новог учитеља пријави се Зеџ.

– Много сам брз, нико ми не може побећи. Имам велике уши и све чујем, од мене се не могу сакрити.

Дошла деца у школу, али Зеџ побегао. Јавили му да нико не чува башту са купусом.

Мува Зунзара је била следећи кандидат. Њену децу – За, Зу, Зе, Зи, Ру, Ри, Ре, Ме, Ми и Му нико у шуми није желео да чува ни накратко. Од њиховог зујања свима се вртело у глави.

Сврака их је чувала једно поподне и своје искуство преточила у песму:

<i>Једна мува мени зуји,</i>	<i>То је зуја чича-мича,</i>
<i>јрича јричу која бруји</i>	<i>ја шизим, она јрича</i>
<i>о неее</i>	<i>о нееее</i>

После једног часа код Зунзаре свој деци се завртело у глави јер су им За, Зу, Зе, Зи, Ру, Ри, Ре, Ме, Ми и Му непрестано летели око глава...

Певала су и она:

Боле уши, боли глава,
што је ноћна мора јрава
о неее, о нееее

Тако је одустала и Зунзара. Или су одустали од ње.

Сова је рекла да је превише паметна и мудра да би се бавила децом.

И шта се десило? Ништа. У чекању да се појави онај прави, конкурс је и даље отворен. Деца зунзарају по шуми чекајући достојног учитеља.

Лука:

Где си ти
сад?

Перица:

На животној
раскрсници.

Лука:

Шта радиш
тамо?

Перица:

Чекам
аутобус.

Ана Стјеља
**НЕОБИЧНА
ПОРОДИЦА**

Гледам како бака плете
од вунице златне птице
које могу да полете
и у лету лови свице.

Гледам како дека прави
од дрвета барке неке -
понекад ми се у сну јави
како плове насред реке.

А тек мама кад замеси
хлеб од чаробне беле свиле!
Каткад јој се баксуз деси
да јој хлеб украду виле.

Тату још
нисам видео
да ради,
ипак ни он
сасвим
беспослен
није:

са звездама ноћу месечину сади
и с месецом прича, само вешто крије.